

Arrest

nr. 60 526 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger. Op 30 november 2009 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 21 december 2009 heeft u samen met uw ouders J.(...) S.(...) en M.(...) B.(...) (O.V. 6.549.751), en uw neef H.(...) H.(...) (O.V. 6.549.745) in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald. U bent in het bezit van uw geboorteakte.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader J.(...) S.(...) (O.V. 6.549.751). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan

van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die hebben geleid tot de negatieve beslissing in hoofde van uw vader werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw vader :

"Uit uw verklaringen (CGVS p. 3, 6-7) blijkt dat u door handlangers van H.(...), de voorzitter van het parlement, onder druk werd gezet zodat ze de boerderij van uw werkgever S.(...) S.(...) zouden kunnen bemachtigen. U werd door hen bedreigd, u en uw gezin werden door deze handlangers geslagen, en jullie paspoort werd door hen in beslag genomen. Er moet echter worden vastgesteld dat u er voor het Commissariaat-generaal niet in slaagt om uw problemen aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen en deze van uw vrouw en neef inzake jullie vluchtroute van Georgië naar België. Op 16 december 2009 reisde u met uw gezin per vliegtuig van Tbilisi naar Kiev, van waar jullie met een wagen naar België kwamen. Jullie reisden met een via de passeur verkregen rood/bordeauxkleurig paspoort onder een Georgische naam. U weet niet welke nationaliteit jullie volgens dit paspoort hadden. U verklaart dat er een Schengenvisum in was aangebracht maar u weet niet door welk land deze was uitgereikt. Evenmin had u weet van de geldigheidsduur van dit visum noch van het opgegeven doel van de reis. (CGVS p. 6-7) Uw vrouw en neef verklaren (CGVS vrouw p. 3; CGVS H.(...) p. 3) niet te weten of er een Schengenvisum in hun paspoort was aangebracht. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u en uw gezin slechts dergelijke vage uitleg kunnen geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is jullie verklaring volgens dewelke jullie niet op de hoogte zijn van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt / dat voor jullie was aangemaakt, niet geloofwaardig. Temeer daar zowel u als uw vrouw als uw neef H.(...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelden (DVZ pt. 33; DVZ vrouw pt. 33; DVZ H.(...) pt. 33) dat jullie vanuit Tbilisi naar Kiev vlogen zonder enig paspoort en er geen idee van hadden of de personen die jullie op het vliegtuig begeleidten een paspoort voor jullie hadden. U en uw vrouw stelden hieromtrent verder bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel te vermoeden dat jullie begeleiders op het vliegtuig een paspoort voor jullie hadden maar dat ze deze niet zelf hebben gezien. U werd geconfronteerd met uw hierboven vermelde verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal, met name dat jullie reisden met een paspoort die jullie zelf toonden bij het passeren van de douanecontroles. Uw motivering (CGVS p. 7) dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet hebben gevraagd naar het paspoort dat werd gebruikt tijdens jullie reis, is onafdoende gelet op uw uitdrukkelijke verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Betrokkene reisde op het vliegtuig van Tbilisi zonder enig paspoort. Hij heeft er geen idee van of de persoon die hen op het vliegtuig begeleidde paspoorten voor hen had). Ook uw vrouw (CGVS vrouw p. 3) en neef H.(...) (CGVS H.(...) p. 3) werden geconfronteerd met hun tegenstrijdige verklaringen maar konden hiervoor gelet op hun uitdrukkelijke verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat ze vanuit Tbilisi reisden zonder paspoort, geen afdoende uitleg bieden.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw gezin jullie Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld het door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. Bijgevolg komt jullie algehele oprechtheid ernstig in het gedrang. Aangezien u beweert dat jullie paspoorten in beslag werden genomen door de handlangers van H.(...) om te vermijden dat jullie zouden vluchten, terwijl u bedrieglijke verklaringen aflegt over de documenten waarmee jullie naar België vluchtten waardoor ik aldus een ernstig vermoeden heb dat jullie nog steeds in het bezit zijn van jullie Armeense paspoort, wordt eveneens de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ondermijnd.

Verder moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat jullie in Armenië dergelijke problemen kenden. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij bewijst dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Van al uw beweringen (CGVS p. 1-2) omtrent de problemen die jullie kenden met de handlangers van H.(...) kan u geen enkel bewijs voorleggen. Met betrekking tot de stappen die u ondernam (CGVS p. 2-3) bij de politie en de rechtbank, kan u eveneens geen enkel bewijsstuk voorleggen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van jullie asielrelaas aan. Uw motivering (CGVS p. 7) dat u niet wist dat uw problemen zo ernstig zouden worden, is ontoereikend. U moet immers aantonen dat

uw aanvraag tot bescherming gerechtvaardigd is en daarom in de mate van het mogelijke stavingstukken aanbrengen.

Ook kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij alle mogelijke stappen onderneemt om bewijzen te bekomen. U legt echter incoherente verklaringen af met betrekking tot uw contactname met mensen/kennissen in Armenië sinds jullie in België zijn. Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS p. 2) dat jullie geen contact hebben gehad met personen in Armenië omdat jullie daartoe geen mogelijkheden hadden. Later verklaart u echter dat u vanuit België nog contact heeft gehad met uw broer en uw zuster, en dat ze u meedeelden dat de situatie in uw dorp gespannen was en er nog moorden waren gepleegd. Gevraagd naar een stand van zaken betreffende uw persoonlijke problemen verklaart u (CGVS p. 2) dat u vanuit België contact heeft gehad met familie in Armenië maar dat u niet heeft geïnformeerd naar uw problemen. Zo heeft u bijvoorbeeld niet gevraagd in wiens handen momenteel de boerderij van S.(...) is, dit terwijl u beaamt (CGVS p. 6) dat het mogelijk is dat deze boerderij nu eigendom is van H.(...) en aldus uw problemen met hem - en diens handlangers - zouden zijn opgelost. Uw motivering dat u hieromtrent niet heeft geïnformeerd bij uw broer toen u telefonisch contact had met hem omdat u bang was en geen interesse meer had, is onafdoende. Het manifest gebrek aan interesse die u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan in het gedrang.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat uw verklaringen en deze van uw neef H.(...) een ernstige incoherentie vertonen. Zo verklaart u (CGVS p. 4 & 7) dat toen de twee handlangers van H.(...) op 24/11/2009 bij u langskwamen met de eis om een document te ondertekenen, niemand van uw familie hierbij aanwezig was. H.(...) stelt echter (CGVS H.(...) p. 2) dat hij hierbij wel aanwezig was en zag dat u door deze mannen werd bedreigd.

Ook de vaststelling dat u niet kan toelichten wanneer, of naar aanleiding van welk bezoek van de handlangers van H.(...), u uw familie op de hoogte bracht van uw problemen, is pertinent. U stelt (CGVS p. 8) dat H.(...) op de hoogte was van uw problemen voor het bezoek van 27/11/2009 maar u kan niet aangeven hoe en wanneer concreet H.(...) dit vernomen heeft. Met betrekking tot uw vrouw en dochter stelt u verder niet te weten wanneer zij op de hoogte waren van uw problemen. Gelet op de korte tijdsperiode dat u problemen kende (op 24/11 voor de eerste maal bedreigd, op 30/11 het land ontvlucht) kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u kan concretiseren hoe en wanneer uw familie over uw problemen vernam.

U heeft ook onvoldoende pogingen ondernomen om uw problemen met de handlangers van Hovik te proberen oplossen. Zo verklaart u (CGVS p. 5) dat indien u beroep had gedaan op een advocaat die uw problemen zou kunnen verhelpen hebben. Aldus is het onbegrijpelijk dat u geen beroep heeft gedaan op juridische bijstand. Redelijkerwijze kan er verwacht worden dat u deze mogelijkheid om uw problemen op te lossen zou benut hebben vooraleer u de ingrijpende beslissing nam om uw land van herkomst te verlaten en beroep te doen op internationale bescherming. Evenzo is het onbegrijpelijk dat u de broers van de weduwe van S.(...) niet heeft gecontacteerd. U stelt dat u deze broers vreesde indien u het door de handlangers van H.(...) gevraagde document zou ondertekenen. Net daarom, en aangezien u stelt dat deze broers rijke en machtige mensen zijn, kan er verwacht worden dat u hen zou contacteren om uw problemen omtrent de boerderij van hun zus aan te kaarten. U kon geen aannemelijke verklaring geven waarom u geen hulp heeft gezocht bij deze broers (zie CGVS p. 6).

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De geboorteaktes, huwelijksakte, rijbewijs, en militair boekje, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Het internetartikel handelt over gewelddadige incidenten die plaatsvonden in Védi maar levert geen informatie over de door u aangehaalde persoonlijke problemen (zie CGVS p. 3 & 7). Het eigendomsattest toont aan dat u van 1997 tot 2003 eigenaar was van een boerderij maar levert evenmin informatie over de door u aangehaalde persoonlijke problemen (zie CGVS p. 3)."

De door u zelf aangebrachte geboorteakte bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar vader, J.S. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar ouders J.S. en B.M.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 60 525 van 28 april 2011 aan de ouders van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *In wat zich voordoet als een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 62 en 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Voorts voeren zij een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en zijn zij van mening dat er een manifeste appreciatiefout gemaakt werd door de commissaris-generaal. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde verzoekers ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers' verklaringen bevatten voldoende en ernstige aanwijzingen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers vrezen om bij een eventuele terugkeer naar hun land het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In Armenië riskeren verzoekers het slachtoffer te zullen worden van bedreigingen. De autoriteiten zullen hen niet voldoende bescherming kunnen of willen geven. Verzoekers voeren verder aan dat zij Armenië hebben verlaten omdat een normaal en menswaardig leven voor hen aldaar onmogelijk was. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de geloofwaardigheid van hun verklaringen ten onrechte in vraag. Inzake de ongeloofwaardigheid van hun reisroute menen verzoekers dat hen het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden. Verzoekers zijn er zich van bewust dat zij tijdens hun korte gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verteld hadden dat zij geen weet hadden van enig reisdocument dat door hen en/of de smokkelaar was aangewend in het kader van hun vlucht. Het verschil in de beide versies van de verklaringen is te wijten aan de angst die zij hadden om de volledige waarheid te vertellen tijdens het korte interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers hadden van de smokkelaar de verkeerde boodschap meegekregen dat zij, in hun eigen belang, geen informatie mochten vrijgeven aangaande de door hen gebruikte reistitels. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had geen ernstige reden om de aangehaalde vluchtroute en vluchtwijze zonder meer als totaal ongeloofwaardig te bestempelen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien niet redelijkerwijze van hen verwachten dat zij schriftelijke bewijzen kunnen voorleggen van de instanties die hen vervolgen, te meer gelet op de aard van de feiten. Uit het gehoor van verzoeker is gebleken dat hij en zijn gezin het land in allerijl hebben ontvlucht en dat zij niet voldoende tijd hadden om stavingstukken mee te nemen. Bovendien legde verzoeker uit dat hij van de politie geen enkel schriftelijk document had gekregen, dat hij niet behoefde te rekenen op enige hulp en dat hij bedreigd werd door de procureur. In de gegeven omstandigheden zouden de eensluidende verklaringen van verzoekers moeten volstaan om hen minstens het voordeel van de twijfel te verlenen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt hen voorts ten onrechte ten kwade dat zij n.a.v. telefonische contacten met kennissen in Armenië geen navraag zouden gedaan hebben in wiens handen de boerderij vandaag zou zijn. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt een beoordelingsfout en houdt geen, minstens onvoldoende rekening met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse waar zij menen dat de problemen van verzoekers zouden opgelost zijn indien de boerderij in handen zou zijn van H. Immers, zelfs als de boerderij in handen moest zijn van H., dan nog zijn de moeilijkheden van verzoekers niet ten einde. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt tevens ten onrechte de oprechtheid van verzoekers verklaringen in vraag o.a. om reden dat deze incoherent en/of tegenstrijdig zouden zijn met de verklaringen die verzoekers neefje H. had afgelegd. De door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geciteerde tegenstrijdigheden kunnen als dusdanig niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in hun verklaringen en zijn geenszins van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de asielaanvragen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat selectief te werk, doch enkel in verzoekers' nadeel. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft daarbij ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker en zijn gezinsleden hadden opgelopen n.a.v. de gebeurtenissen in Védi en die een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoekers verklaringen op sommige onderdelen niet geheel met elkaar of met de verklaringen van H.*

in overeenstemming zijn. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft tevens blijk van onderschatting van verzoekers' persoonlijke problemen. In Armenië voelen verzoekers, die moeilijkheden kennen met handlangers van H.A., die in Armenië parlamentsvoorzitter is, zich aan hun lot overgelaten. Uit de verklaringen is gebleken dat H.A. en diens handlangers, die banden hebben met het criminele milieu, niet aarzelen om geweld te gebruiken, waardoor er steeds een permanent gevoel van onveiligheid zal blijven bestaan in verzoekers' hoofde. Verzoeker vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van hem kunnen garanderen. De autoriteiten hebben weinig of geen vat op mensen of groeperingen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen, zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de autoriteiten niet meer dan dode letter is.

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.2.2. Verzoekers ontwikkelen in hun verzoekschrift geen argumentatie inzake de weigering van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal en betwisten slechts de motieven van de bestreden beslissingen in zoverre hen de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De motieven inzake de weigering van de vluchtelingenstatus blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. De bewijslast voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ligt bij verzoekers. Zoals ieder burger die om een toekenning vraagt, moeten zij aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. De commissaris-generaal heeft verzoekers' asielaanvragen op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen steunt. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing van verzoeker vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen en deze van zijn echtgenote en neef inzake de vluchtroute van Georgië naar België. Zo gaven verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij zonder enig paspoort naar Kiev hebben gevlogen en dat zij er geen idee van hadden of de personen die hen begeleidden een paspoort voor hen hadden, terwijl zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarden met een paspoort onder een Georgische naam te hebben gereisd (stuk 4a, gehoorverslag CGVS 13/10/2010, p. 7; stuk 4b, gehoorverslag CGVS 13/10/2010, p. 2). Het feit dat zij angst hadden om de volledige waarheid te vertellen tijdens het korte interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zij het foutief advies van de smokkelaar hebben gevolgd, verschoont deze vaststellingen niet. Het betreft daarenboven een argumentatie post factum, die niet kan worden aangenomen. Verzoeker heeft bij confrontatie van deze tegenstrijdigheid op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers niets vermeld over angst of het opvolgen van een foutief advies van de smokkelaar, doch gaf aldaar ter verschoning louter aan dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gevraagd naar het paspoort tijdens de reis, hetgeen evenmin afdoende is om de tegenstrijdigheid te weerleggen (stuk 4a, gehoorverslag CGVS 13/10/2010, p. 7). Naast deze tegenstrijdigheid werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat verzoeker niet wist welke nationaliteit er in het paspoort stond vermeld dat verzoeker van de smokkelaar had verkregen, of welk land het visum, dat er in was aangebracht, heeft uitgereikt. Evenmin had verzoeker weet van de geldigheidsduur van dit visum of van het opgegeven doel van de reis. Verzoekster en verzoekers neef wisten zelfs niet of er een visum in hun paspoort werd aangebracht. Gelet op de informatie die in het administratief dossier aanwezig is, zijn deze verklaringen niet aannemelijk. Verzoekers weerleggen deze vaststellingen niet waardoor zij dan ook gehandhaafd blijven en hier worden overgenomen.

Ook werd vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot zijn contacten met personen in Armenië. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk geen contact te hebben met personen in Armenië, terwijl hij later stelde dat hij nog contact had met zijn broer en zus. Indien verzoeker nog contact heeft met familie kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij inspanningen doet teneinde meer informatie te bekomen omtrent de actualiteit van zijn vervolgingsproblemen. Verzoeker verklaarde echter niet te hebben geïnformeerd naar zijn problemen uit angst en omdat het hem niet interesseerde. Van verzoeker die beweert vervolgd te worden en daarom besloot te vluchten mag dan

ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Aangezien de eigendomsverkrijging van de boerderij de kern van verzoekers asielrelaas uitmaakt, kan van verzoeker verwacht worden dat hij zich alsnog inlicht over dergelijke fundamentele zaken. Deze nalatige handelingen van verzoeker en zijn verklaringen desbetreffend wijzen op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doen dan ook afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees. De discussie omtrent de vraag of zijn problemen zouden zijn opgelost indien de boerderij in handen van H. zou zijn, is ter zake niet relevant.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt daarenboven bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat verzoekers verklaringen en deze van zijn neef een ernstige incoherentie vertonen en dat verzoeker niet kan toelichten wanneer zijn neef, verzoekster en zijn dochter zijn problemen vernamen. Verzoeker beperkt zich tot een algemene kritiek op de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen met zijn neef, doch toont niet aan waarom deze tegenstrijdigheid niet kan worden aanzien als een belangrijk onderdeel in zijn verklaringen en geen afbreuk zou kunnen doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Verzoeker onthoudt zich tevens van enig verweer met betrekking tot de vaststelling dat hij niet kan toelichten wanneer zijn neef, verzoekster en zijn dochter zijn problemen vernamen. Ook de door verzoekers in het verzoekschrift voorgehouden traumatische ervaringen kunnen de tegenstrijdigheid in de verklaringen niet vergoelijken aangezien verzoeker, noch zijn raadsman ooit gewag hebben gemaakt van deze traumatische ervaringen die hem zouden beletten een eenduidig en samenhangend relaas te vertellen. De bestreden motivering wordt op dit vlak niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande. Waar verzoekers menen dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen, is niet enkel een loutere bewering, doch doet tevens niets af aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker onvoldoende pogingen heeft ondernomen om zijn problemen met de handlangers van H. proberen op te lossen. Verzoeker gaf immers zelf aan dat indien hij een beroep had gedaan op een advocaat deze zijn problemen zou kunnen hebben verholpen (stuk 4a, gehoorverslag CGVS 13/10/2010, p. 5). Verzoekers kritiek met betrekking tot het ontbreken van documenten ter staving van de stappen die hij zou ondernomen hebben bij de politie en de rechtbank is gericht tegen een overtollig motief zodat de eventueel ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. De bestreden beslissingen moeten bovendien worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers' asielaanvragen. Gelet op het voorgaande maken verzoekers geenszins aannemelijk dat zij in Armenië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De beslissingen staan geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze zijn gebaseerd. Verzoekers tonen niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.3. Verzoekers vragen in fine van hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER